

POSTANOWIENIE

Dnia 16 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 16 września 2021 r.
sprawy **A. M.**,
skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 148 § 1 k.k.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...],
z dnia 3 listopada 2020 r., sygn. akt II AKa [...],
utrzymującego w mocy, wobec tego skazanego, wyrok Sądu Okręgowego w G.
z dnia 23 kwietnia 2020 r., sygn. akt XIV K [...]

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić A. M. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

M. wyrokiem Sądu Okręgowego w G. z dnia 23 kwietnia 2020 r., sygn. akt XIV K [...], został uznany za winnego tego, że:

1. „w nocy z dnia 1 na 2 lutego 2019 r. w G. dokonał zabójstwa Z. G. w ten sposób, że działając w zamiarze ewentualnym pozbawienia życia w/w, uderzając w/w wielokrotnie z bardzo dużą siłą w głowę, w tym w twarz, szyję i klatkę piersiową oraz kopiąc pokrzywdzonego obutą nogą po tułowi, spowodował rozległe, mnogie uszkodzenia ciała opisane

szczegółowo w wyroku, w wyniku czego w złożonym mechanizmie polegającym na niewydolności krążeniowo – oddechowej (...) pokrzywdzony Z. G. zmarł”,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 148 § 1 k. k. i za to skazał go na karę 12 lat pozbawienia wolności.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca A. M., który zarzucił:

1. naruszenie przepisów postępowania, mających istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów przejawiającej się m.in.: bezpodstawną odmową wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego A. M. co do tego, że nie dopuścił się zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu - w sytuacji, gdy oskarżony od samego początku wykazywał, że pobił pokrzywdzonego, ale nie miał zamiaru zabicia Z. G., a jego wyjaśnienia są spójne, logiczne i nie wskazują, aby była to jedynie przyjętą linią obrony;
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, że oskarżony A. M. działał z zamiarem ewentualnym zabójstwa Z. G., podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy daje podstawy do uznania, iż oskarżony swoim zachowaniem i działaniem w nocy z dnia 1/2 lutego 2019 r. w G. dopuścił się popełnienia czynu określonego w przepisie art. 156 § 3 k.k.;

oraz z ostrożności procesowej zarzucił:

rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary 12 lat pozbawienia wolności, w odniesieniu do wszystkich ujawnionych w niniejszej sprawie okoliczności oraz w stosunku do winy oskarżonego, stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz relacji do celów, jakie kara ta winna spełniać wobec braku uwzględnienia w sposób należyty i braku nadania odpowiedniego znaczenia okolicznościom łagodzącym, w szczególności właściwościom i warunkom osobistym oskarżonego, sposobu życia przed popełnieniem przestępstw oraz zachowaniu się po popełnieniu przestępstwa, kiedy uwzględnienie i nadanie właściwego znaczenia wszystkim okolicznościom łagodzącym prowadzi do wniosku, że cele

sprawiedliwościowe, prewencyjne i wychowawcze kary zostaną osiągnięte poprzez wymierzenie jej w granicy dolnego ustawowego zagrożenia.

Podnosząc takie zarzuty, obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty poprzez przyjęcie, że oskarżony A. M. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu określonego w art. 156 § 3 k.k. i wymierzenie kary za ten czyn w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 3 listopada 2020 r., sygn. akt II AKa [...], utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w G. wobec A. M..

Kasacje od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego zarzucając rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść wyroku, tj.:

1. rażące naruszenie przepisów postępowania art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 203 § 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez nie przeprowadzenie przez Sąd z urzędu dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu terapii uzależnień od środków psychoaktywnych i alkoholu, po przeprowadzeniu obserwacji w zakładzie leczniczym w sytuacji, gdy w okolicznościach niniejszej sprawy przeprowadzenie powyższych dowodów było zasadne i celowe;
2. rażące naruszeniu przepisów postępowania art. 167 k.p.k. zw. z art. 458 k.p.k. poprzez nie przeprowadzenie przez Sąd z urzędu dowodów niezbędnych do ustalenia, czy oskarżony A. M. kopnął pokrzywdzonego Z. G. obutą nogą, podczas gdy ustalenie powyższej okoliczności i przeprowadzenie w tym celu stosownych dowodów było konieczne.

Podnosząc takie zarzuty, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w odniesieniu do oskarżonego A. M. oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w G. i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w G. do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w G. w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego A. M. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. i jako taka została oddalona.

Analizując zarzuty jak i uzasadnienie kasacji należy zauważyć, że zarzuty w niej podniesione nie mają charakteru kasacyjnego, jednakże odnosząc się do nich należy stwierdzić, że:

1. A. M. w toku niniejszego postępowania został poddany badaniu sądowo-psychiatrycznemu przez biegłych lekarzy psychiatrów, a opinia ta jest jasna, pełna i nie była kwestionowana w trakcie postępowania przez żadną ze stron. We wnioskach końcowych biegli stwierdzili u skazanego uzależnienie od alkoholu oraz upojenie alkoholowe proste w chwili zdarzenia. W aktach sprawy znajduje się również opinia toksykologiczna, z której wynika, że w badanej krwi skazanego nie stwierdzono obecności substancji psychoaktywnych, w stężeniu powyżej progu oznaczalności. Opinia ta wydaje się więc korespondować z informacjami przekazanymi przez skazanego biegłym psychiatrom podczas badania, w których zaprzecza on zażywaniu narkotyków. W takiej sytuacji całkowicie niezasadne jest twierdzenie obrońcy o konieczności przeprowadzania dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu terapii uzależnień i to po przeprowadzonej obserwacji w zakładzie leczniczym. Nie można również nie zauważyć, że na konieczność przeprowadzenia obserwacji sądowo-psychiatrycznej, gdyż tylko tego rodzaju obserwacja jest możliwa w świetle obowiązujących przepisów, wskazują biegli psychiatrzy, co w tej sprawie nie miało miejsca, gdyż biegli psychiatrzy uznali jednorazowe badanie A. M. za wystarczające do wydania opinii w sprawie;
2. w drugim zarzucie obrońca w istocie usiłuje zakwestionować ustalenia Sąd co do tego, czy skazany kopiąc pokrzywdzonego Z. G. miał obute nogi. W tej sprawie, odnośnie mechanizmu powstania obrażeń ciała u pokrzywdzonego została wydana opinia sądowo-lekarska, z której wynika, że charakter rozległych stłuczeń powłok głowy w obrębie mózgowiczaszki oraz obrażeń w obrębie klatki piersiowej wskazują, że powstały one wskutek urazów mechanicznych, godzących z bardzo dużą siłą, zadanych najprawdopodobniej obutą nogą, przy czym mogło to być obuwiem z miękką podeszwą. Ta opinia właśnie wraz z opinią biegłych z zakresu badań DNA dotyczącą butów skazanego, były właśnie podstawą ustaleń faktycznych

dokonanych w sprawie przez Sąd I instancji. Te ustalenia nie zostały w żaden sposób podważone na etapie postępowania odwoławczego, natomiast stawianie tej treści zarzutów na etapie kasacyjnym jest całkowicie chybione. Nadto obrońca nie wykazał jaki mogło mieć ewentualny wpływ na treść orzeczenia Sądu odwoławczego przyjęcie, że skazany kopiąc pokrzywdzonego, do czego się sam przyznał, nie miał butów na nogach. Należy wskazać, że wersja przedstawiona przez skazanego była poddana szczegółowej analizie przez Sądy rozpoznające sprawę.

Sąd Najwyższy zwolnił skazanego A. M. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 624 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji postanowienia.